

gaae Borgernes Friheder og Rettigheder, ikke med et eneste Ord ere nævnte. Denne min Anse, som man før her i Thinget har fundet latterlig, see den kan man dog nu ikke længer kalde saaledes, efterat Regjeringens Erklæring er kommen frem, at hvad der ikke udtryffeligt er gjort til særlige Anliggender, skal betragtes og behandles som fælles, og om den høitærede Premierminister nu endogsaa virkelig troer, at vi i Henseende til alt dette, i Henseende til alle vore Friheder og Rettigheder som danske Borgere, kunne være noksom forstikkede derved, at vi beholde Justits- og Politivæsenet, saa kan han dog umuligt troe, at vi enten derved eller ved, at dog Communalagerne ere nævnte, skulle paa nogen Maade have faaet Sikkerhed for, at Alt hvad der angaaer Rigsdagen, dens Sammensætning, Inddeling, Forretningsorden, Frihed og Myndighed, skjøndt unævnt fremdeles skulde høre til vore særlige Anliggender, som Grundloven herefter udelukkende skulde gjælde for, da man meget mere maa finde det rimeligt, at man med Flid netop har anført og nævnt saa Meget af, hvad der vedkommer Indenrigsministeriet, som man herefter vil lade gjælde for særlige Anliggender. Den høitagtede Minister har nok sagt, at Intet af alt dette kunde gjøres til fælles Anliggender uden med Uredelighed, og at man ikke kunde tage sig tagt for uredelige Ministre; men den høitærede Minister veed ligesaa godt som jeg, at særligt i det Politiske er Redelighed og Uredelighed meget dunkle og svævende Begreber, og derfor er Beskyldningen for Uredelighed saavel for dem, der gjøre den, som for dem, mod hvem den gjøres, Noget, som de sædvanlig tage sig temmelig let. Jeg tør saaledes hverken kalde det rebeligt eller uredeligt, naar det nærværende Ministerium paastaar, at det godt, uden paa nogen Maade at træde den danske Rigsdags Ret og Frihed for nær, paa egen Haand kan bestemme, under hvilken Ledelse, efter hvilke Regler og under hvilke Former Rigsdagen, efterat have opgivet al umiddelbar Indflydelse paa Fællesanliggenderne, lovlig skal gjøre sin middelbare Indflydelse gjældende derpaa; men hvad jeg derimod kan indsee, det er, at naar Rigsdagsagen virkelig i alle Henseender skal høre til vore særlige Anliggender, da

lader det sig ikke gjøre, og naar Rigsdagsagen i denne Henseende skal være et fælles Anliggende, som afgjøres i Rigsraadet, kan Rigsdagen ikke være sikker paa, at nogen af dens Rettigheder skulde være særlige Anliggender og ikke glide over til fælles Anliggender, der afgjøres i Rigsraadet eller Geheimtatsraadet, hvad der kommer ud paa Eet og det Samme. Endelig maa jeg bemærke, at intet Ministerium kan, selv efter hvad vi see af, hvad der er paatænkt, forhindre Rigsraadet fra, om det vil, at komme i Splid og Tvist med den danske Rigsdag, enten om dens Frihed og Omraade eller om vore særegne borgerlige Friheder og Rettigheder; thi vel skal, som man seer, Rigsraadet ikke have Lov til at foreslaae nye Love, men det kan jo udbede sig en Lov, som udjevner en fortrædelig Forskjellighed mellem Statsdelenes Repræsentation eller deres Presselovgivning eller andre Tvistsens Gbler, og det kan beraabe sig paa, at da disse Anliggender for Kongerigtis Vedkommende ikke udtryffeligt ere erklærede for at være særlige Anliggender, saa maae de nødvendigviis betragtes som fælles Anliggender, og sæt nu, hvad der er det allerførste, man kan vente af politisk Redelighed hos det ene Ministerium efter det andet, sæt nu ogsaa, at ethvert Ministerium vilde ligesom den høitærede Premierminister erklære det for en Uredelighed at benytte sig deraf og vilde kalde det et Paastub, som var under dets Værdighed, saa vil dog vist Følgen deraf meget snart blive, at man forelagde den danske Rigsdag, ikke et Forslag til en Grundlovsforandring, thi det behøves ikke, naar Grundloven er indskrænket til de særlige Anliggender efter de 4 Paragrapher, heller ikke til en Forandring af § 2, det behøves heller ikke, da disse Sager slet ikke der ere udtryffeliggere nævnte, men blot Forslag til en Indrømmelse fra Rigsdagens Side, hvorved den kun opgav en meget tvivlsom Ret, der aabenbart kunde gjøres den stridig, paa Grund af den tydelige Bestemmelse i Fællesforfatningen om Udtryffelighedens Nødvendighed til at begrunde Retten. At Danmark blot saaledes ved en simpel Lov, blot ved en Overenskomst, blot ved en enkelt Rigsdag kunde stilles ved alle sine Friheder og Rettigheder, dette er allerede, mener jeg, farligt og